

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4191/2020
15.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Слободан Дивнић, адвокат из ..., против туженог „Generali Osiguranje Srbija“ АДО Београд, чији је пуномоћник Владан Мијаиловић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1230/20 од 11.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1230/20 од 11.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 431/18 од 11.12.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, претрпљени страх и претрпљене душевне болове због наружености исплати износ од по 350.000,00 динара за сваки вид штете и за душевне болове због умањења животне активности износ од 700.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде до исплате, док је одбијен као неоснован тужбени захтев за исплату разлике од досуђених а до тражених износа од по 500.000,00 динара на име накнаде штете за претрпљене физичке болове, страх и душевне болове због наружености и до износа од 1.000.000,00 динара на име накнаде штете због душевних болова због умањења животне активности. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду изгубљене зараде за период од 15.01.2018. до 17.04.2018. године исплати износ од 52.908,625 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе до исплате, док је за разлику од досуђеног а до траженог износа од 75.583,75 динара тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име ренте плаћа износ од 16.867,90 динара почев од 01.05.2018. године па убудуће док за то буду постојали законом предвиђени услови, због неспособности обављања послова услед наступеле умањене животне и радне способности тужиоца и то сваког првог до петог у месецу а заостале рате одједном у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а у случају доцње са законском затезном каматом почев од дана падања у доцњу до исплате, док је за разлику од досуђеног износа а до траженог износа ренте од 24.097,00 динара тужбени

захтев одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 365.950,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате, док је за разлику између траженог и досуђеног износа трошкова, захтев тужиоца одбијен као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1230/20 од 11.06.2020. године, усвојена је жалба туженог и преиначена пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 431/18 од 11.12.2019. годин у побијаном усвајајућем делу и делу којим је одлучено о трошковима поступка, тако што је одбијен тужбени захтев да тужени тужиоцу исплати, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, претрпљени страх и претрпљене душевне болове због наружености износе од по 350.000,00 динара и за душевне болове због умањења животне активности износ од 700.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде до исплате, на име накнаде материјалне штете у виду изгубљене зараде за период од 15.01.2018. до 17.04.2018. године износ од 52.908,625 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате и на име ренте износ од 16.867,90 динара почев од 01.05.2018. године па убудуће док за то буду постојали законом предвиђени услови сваког првог до петог у месецу а заостале рате одједном у року од 15 дана а у случају доцње са законском затезном каматом од падања у доцњу до исплате, као и да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 365.950,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 87/18) - у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба процесног закона што је било или могло бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП. Битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се ревидент у ревизији позива је ирелевантна јер не представља ревизијски разлог према члану 407. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је повређен ...2018. године, у својој аутоелектричарској радионици у ... у току поправке аутомобила марке „Форд ...“ власништво ББ из Наведено моторно возило је било у тренутку несреће осигурано код туженог по важећој полиси осигурања. До несреће је дошло када је ББ упалила ауто без претходног избацивања из брзине, због чега је ауто одскочио и пригњечио тужиоца уз радни сто који се налазио иза њега. За насталу штету постоји подељена одговорност ББ у износу од 70% и тужиоца у износу од 30%. Након повређивања тужилац је збринут у КЦВ Војводина где су му констатоване тешке телесне повреде у виду прелома костију леве потколенице, раздерно нагњечне ране у пределу затколене

јаме леве ноге и селекција затколоне артерије леве ноге. Лечење тужиоца трајало је од ...01.2018. до ...09.2018. године. На основу обављених вештачења вештака неуропсихијатра и вештака специјалисте за ортопедију од 04.11.2019. године утврђене су врста и тежина задобијених повреда и трајање и интензитет физичких болова и страха које је тужилац трпео као и душевних болова због наружености и умањења животне активности које износи 25%. Тужилац је обављао послове аутоелектричара у радионици која није била регистрована и због штетног догађаја према обављеном економскофинансијском вештачењу од 04.11.2019. године претрпео је штету у висини изгубљене зараде у периоду од ...01.2018. године до ...04.2018. године у износу од 75.583,75 динара, која је утврђена на основу просечне месечне зараде аутоелектричарских радњи према подацима Пореске управе. Вештачењем је утврђена и висина ренте као будућа штета коју тужилац трпи у виду изгубљене зараде у износу од 16.867,90 динара. Основно јавно тужилаштво у Старој Пазови одбацило је кривичну пријаву против ББ као власника возила због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, јер је уплатила одређени новчани износ у хуманитарне сврхе применом института одлагања кривичног гоњења.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби члана 941, 154. и 200. Закона о облигационим односима, као и одредби члана 2. и 18. Закона о обавезном осигурању у саобраћају, делимично усвојио тужбени захтев и обавезао туженог на накнаду тражене нематеријалне и материјалне штете умањивањем утврђених износа за допринос тужиоца настанку штете од 30%, налазећи да је неоснован приговор недостатка пасивне легитимације туженог јер је штета настала услед употребе моторног возила.

Налазећи да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право, апелациони суд је преиначио првостепену пресуду у усвајајућем делу и одбио тужбени захтев са образложењем да тужилац нема право на накнаду штете јер штета није настала употребом моторног возила према значењу тог појма у праву осигурања од аутоодговорности, па на страни туженог не постоји пасивна легитимација а тиме ни одговорност као осигуравача.

По схватању Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право.

Одредбом члана 18. Закона о обавезном осигурању у саобраћају прописано је да је власник моторног возила дужан да закључи уговор о осигурању од одговорности за штету коју употребом возила причини трећим лицима услед смрти, повреде тела, нарушавања здравља, уништења или оштећења ствари, осим за штете на стварима које је примио на превоз (осигурање од аутоодговорности). Смисао Закона о обавезном осигурању у саобраћају јесте заштита трећих лица у саобраћају, односно лица која су на било који начин учествовала у саобраћајној незгоди и претрпела штету без своје кривице или са евентуалним доприносом настанку штете и штетне последице.

Правилно је тумачење другостепеног суда појма „употребе возила“ и закључак да грађанска одговорност по основу уговора о обавезном осигурању у саобраћају покрива штете настале приликом сваке употребе возила када преовладавајућу

функцију возила чини његова употреба као превозног средства, без обзира на место употребе (на јавном путу или било којој јавној површини или приватном поседу), имајући у виду праксу Европског суда за људска права (пресуда Vnuk vs Triglav).

С обзиром да је у конкретном случају утврђено да је тужилац претрпео штету на описани начин током поправке моторног возила у својој нерегистрованој аутомеханичарској радионици, штета није настала као последица уобичајене употребе возила - као превозног средства, већ током поправке возила и оспособљавања за уобичајену функцију превозног средства. Стога је правилан закључак другостепеног суда да у овој ситуацији - када се моторно возило налазило на поправци, штета коју је тужилац претрпео није покривена уговором о осигурању од аутоодговорности па тужени није пасивно легитимисан као осигуравач да је накнади оштећеном лицу на основу члана 941. Закона о облигационим односима. Одговорност за штету може се сагледавати само у оквиру општих правила о грађанској одговорности у складу са чланом 154. ЗОО.

Имајући у виду наведено, неосновано се ревидент позива на погрешну примену материјалног права при чему је околност да је против власника возила била поднета кривична пријава за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, без утицаја на одговорност туженог.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић